

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมพัฒนาภาษาที่มีต่อความสามารถด้านการฟัง และการพูดของเด็กกำพร้าอายุ 3 ถึง 4 ปี ในสถานสงเคราะห์ของกรมประชาสงเคราะห์ สรุปได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการฟังของเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมพัฒนาภาษาระหว่างก่อนและหลังการทดลอง ได้แสดงในตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 การทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของมัธยิม เลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการฟังของเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมพัฒนาภาษา (กลุ่มทดลอง) ระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถด้านการฟัง ของกลุ่มทดลอง	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	X	S.D.	t
ก่อนการทดลอง	28	3	16.33	7.79	
หลังการทดลอง	30	7	25.93	5.70	6.60**

** $P < .01$ ($.01t_{1,4} = 2.624$)

จากตารางที่ 4 แสดงว่า ค่ามัธยิม เลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการฟังของเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมพัฒนาภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ หลังการทดลองเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมพัฒนาภาษา มีความสามารถด้านการฟังสูงขึ้น

2. ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดของเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมพัฒนาภาษาระหว่างก่อนและหลังการทดลอง ได้แสดงในตารางที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 5 การทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของมัธยิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการพูดของเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมพัฒนาภาษา (กลุ่มทดลอง) ระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถด้านการพูด ของกลุ่มทดลอง	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	X	S.D.	t
ก่อนการทดลอง	25	1	14.07	6.77	9.42**
หลังการทดลอง	30	5	23.33	6.22	

** $P < .01$ ($.01t_{14} = 2.624$)

จากตารางที่ 5 แสดงว่า ค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการพูดของเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมพัฒนาภาษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ หลังการทดลองเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมพัฒนาภาษามีความสามารถด้านการพูดสูงขึ้น

3. ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการฟังของเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมปกติระหว่างก่อนและหลังการทดลอง ได้แสดงในตารางที่ 6 ดังนี้

ตารางที่ 6 การทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของมัธยิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการฟังของเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมปกติ (กลุ่มควบคุม) ระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถด้านการฟัง ของกลุ่มควบคุม	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	X	S.D	t
ก่อนการทดลอง	29	4	16.4	7.71	2.85**
หลังการทดลอง	26	10	18.67	6.07	

** $P < .01 (.01 t_{.4} = 2.624)$

จากตารางที่ 6 แสดงว่า ค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการฟังของเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ หลังการทดลอง เด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมปกติ มีความสามารถด้านการฟังสูงขึ้น.

4. ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดของเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมปกติระหว่างก่อนและหลังการทดลอง ได้แสดงในตารางที่ 7 ดังนี้

ตารางที่ 7 การทดสอบการมีนัยสำคัญของความแตกต่างของมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการพูดของเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมปกติ (กลุ่มควบคุม) ระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถด้านการพูด ของกลุ่มควบคุม	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	X	S.D	t
ก่อนการทดลอง	26	3	14.27	6.56	
หลังการทดลอง	27	10	17.73	6.46	4.74**

** $P < .01$ ($.01t_{1,4} = 2.624$)

จากตารางที่ 7 แสดงว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการพูดของเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือหลังการทดลอง เด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมปกติ มีความสามารถด้านการพูดสูงขึ้น

5. ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการฟังของเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมพัฒนาภาษา(กลุ่มทดลอง)กับกิจกรรมปกติ(กลุ่มควบคุม) หลังการทดลอง ได้แสดงในตารางที่ 8 ดังนี้

ตารางที่ 8 การทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการฟังของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

ตัวอย่างประชากร	N	คะแนนเต็ม	X	S.D	t
กลุ่มทดลอง	15	30	25.93	5.70	5.53**
กลุ่มควบคุม	15	30	18.67	6.07	

** $P < .01$ ($.01t_{1,4} = 2.624$)

จากตารางที่ 8 แสดงว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการฟังของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีความสามารถทางด้านการฟังสูงกว่ากลุ่มควบคุม

6. ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของเด็กกำพร้าที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมพัฒนาภาษา(กลุ่มทดลอง)กับกิจกรรมปกติ(กลุ่มควบคุม) หลังการทดลอง ได้แสดงในตารางที่ 9 ดังนี้

ตารางที่ 9 การทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการพูดของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

ตัวอย่างประชากร	N	คะแนนเต็ม	X	S.D	t
กลุ่มทดลอง	15	30	23.33	6.22	4.20**
กลุ่มควบคุม	15	30	17.73	6.46	

** $P < .01$ ($.01t_{1,4} = 2.624$)

จากตารางที่ 9 แสดงว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการพูดของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือหลังการทดลอง กลุ่มทดลอง มีความสามารถทางภาษาด้านการพูดสูงกว่ากลุ่มควบคุม